

Дамян Дамянов

По радиото свирят бойни
маршове...

По радиото свирят бойни маршове.
След маршовете свирят ръченици.
И в мен се връщат спомените, страшните –
Демирхисарски дрипави войници.
Пак плисват мътни дъждове по гарите.
И пак дрънчат войнишките вагони.
И плаче пак вдовицата България,
Захлупена на нечии пагони.
И пак, в мъжете вкопчани, невестите
Ридаят и куртките кичат с цвете.
А ръченица свири пак оркестърът
И с нея заглушава плачовете.
– Пиши, Танасе!
– Ще ти пиша, Ралице!
– Пази се, Славе! И Драсни две думи!
Бохчи и плач. И пушек, и навалица.
Плющи дъждът. Или плющи куршумът.
Усмивват се през сълзи, сиромашките!
И пак през сълзи влаковете чезнат.
И екнат ръченици, екнат маршове.
Войници тръгват. Връщат се ковчези.
Пътува мойта майчица България!
Ах, маршове и бесни ръченици!
Млъкнете! Мойта рана не отваряйте!
Не връщайте в мен мъртвите войници!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8005>]